

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 122/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária IURISTHALIA s.r.o., Majakovského 9, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/69/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/69/2023. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 2 000 eur.

2. Podľa čl. XI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené sudcom spravodajcom pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto rozvrhu práce, prerokujú senáty v pôvodnom zložení. Na základe toho rozhodol o ústavnej sťažnosti senát uvedený v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 7. mája 2019 na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) návrh na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu voči matke maloletého a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 59P/20/2019 z 30. júna 2021, ktorým upravil striedavú osobnú starostlivosť, do ktorej bol maloletý zverený. Rozsudok napadla matka maloletého odvolaním (z 20. septembra 2021).

4. Po vyjadrení sťažovateľa k odvolaniu 1. novembra 2021 bolo odvolanie predložené Krajskému súdu v Bratislave. Pretože ten zostal vo veci nečinný, sťažovateľ 15. novembra 2022 požiadal o vydanie rozhodnutia v jeho veci. Krajský súd v Bratislave upovedomením z 13. decembra 2022 oznámil, že vo veci sťažovateľa bude rozhodnuté v 1. polroku kalendárneho roka 2023 z dôvodu dlhodobého vysokého nápadu do senátu 11CoP.

5. Krajský súd v Bratislave 6. júna 2023 upovedomil sťažovateľa, že vec z dôvodu funkčnej a kauzálnej príslušnosti postúpil krajskému súdu. Z dôvodu nesúhlasu s postúpením veci predložil krajský súd vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 2. augusta 2023 rozhodol, že na prejednanie a rozhodnutie veci je príslušný krajský súd.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že vo veci nebolo počas obdobia viac ako štyroch rokov od podania jeho návrhu právoplatne rozhodnuté. Namieta, že odvolacie konanie trvá neprimerane dlho. Krajský súd v Bratislave nerozhodol v termíne, ktorý v upovedomení stanovil. Následne postúpil vec krajskému súdu, čím bol spôsobený ešte väčší stav právnej neistoty. Podľa sťažovateľa v danom prípade nejde o právne či fakticky zložitú vec, pričom on sám svojím konaním neprispel k namietanej dĺžke konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstatou a účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019, II. ÚS 4/2021).

9. V prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd odmieta ústavné sťažnosti ako zjavne neopodstatnené, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím či postupom a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Zjavná

neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 187/2021).

10. V posudzovanom prípade v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vlastným šetrením zistil, že vo veci sťažovateľa bolo o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodnuté potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14CoP/69/2023 zo 17. októbra 2023. Je teda zrejmé, že v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa (19. októbra 2023) už bola právna neistota sťažovateľa odstránená. K prietahom zo strany krajského súdu tak, ako to sťažovateľ opísal, už v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať. Rozsudky okresného súdu a krajského súdu nadobudli právoplatnosť 10. novembra 2023.

11. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (II. ÚS 518/2014, IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, I. ÚS 265/2022). Uvedený názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

13. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Peter Molnár
predseda senátu